z důvodu záruky zaplatí na annuitě a jiných v dlužním úpise vymíněných platech více, než činí annuita s příslušenstvím ze zápůjčky, jak ustanovuje § 6, odst. 1., tohoto nařízení nebo § 31, I., čís. 1, odst. 2., vl. nař. č. 160/1923 Sb. z. a n.

§ 9. — (1) Pokud zákon nebo toto nařízení mluví o žádostech, jest jimi rozuměti toliko žádosti za udělení podpory a nikoli za zásadní přislíbení podpory.

(2) Lhůta k podání žádostí, ustanovená zákonem nebo tímto nařízením, jest zachována, je-li v ustanovené lhůtě žádost podána u zemské správy politické (na Slovensku u úřadu ministra s plnou mocí pro správu Slovenska a v Podkarpatské Rusi u civilní správy) a doložena aspoň stavebním povolením, plány a rozpočty stavby.

§ 10. — Jiné než v § 6, odst. 1., čís. 1, uvedené osoby musí žádost za udělení podpory doložiti mimo doklady, uvedené v §§ 58 a 59 vl. nař. č. 160/1923 Sb. z. a n. výkazem o navrhovaném nájemném a po dokončení stavby zároveň se žádostí za provedení kolaudace předložiti také stručné vyúčtování stavby a seznam nájemného z jednotlivých bytů a jiných místností s jeho výpočtem.

§ 11. — Obce jsou povinny spolupůsobiti při provádění tohoto nařízení.

§ 12. — Toto nařízení nabude účinnosti dnem vyhlášení.

§ 13. — Ministru sociální péče se ukládá, aby toto nařízení provedl v dohodě s ministry veřejných prací a financí.

(Vyhlášeno v částce 51. Sb. z. a n. dne 13. května 1924.)

Ochrana dělnická.

Vládní nařízení ze dne 3. dubna 1924, č. 69, o výhodách osob nemajetných a dělníků, poukázaných na svou mzdu, ve věcech patentových.

(Vyhlášeno v částce 39. Sb. z. a n. dne 9. dubna 1924.)

Úmluva ze dne 28. července 1923, č. 74, o používání běloby v natěračství.

Jménem republiky Československé. Tomáš G. Masaryk, president republiky Československé, všem, kteří tento list čísti nebo čtouce slyšeti budou, pozdravení.

Vláda republiky Československé schválila návrh úmluvy o používání běloby v natěračství, přijatý na třetím valném shromáždění Mezinárodní organisace práce Společnosti národů, jež se konalo v Ženevě od 25. října 1921 do 19. listopadu 1921 a jehož znění následuje.

Návrh úmluvy o používání běloby v natěračství.

Valné shromáždění Mezinárodní organisace práce Společnosti národů,

svolané do Ženevy Správní radou Mezinárodního úřadu práce a tam se 25. října 1921 shromáždivši ve svém třetím zasedání,

když se rozhodlo přijmouti různé návrhy o zákazu používání běloby v natěračství, otázce to, tvořící šestý bod denního pořadu zasedání, a

když rozhodlo, aby tyto návrhy sloužily za podklad návrhu mezinárodní úmluvy,

přijímá tento návrh úmluvy k ratifikaci jednotlivými členy Mezinárodní organisace práce ve smyslu ustanovení XIII. části mírové smlouvy versailleské a souhlasných částí ostatních mírových smluv.

Článek 1.

Každý člen Mezinárodní organisace práce, který ratifikuje tuto úmluvu, zavazuje se zakázati, s výhradou výjimek obsažených ve článku 2., používání běloby, síranu olovnatého a všech výrobků, obsahujících tyto barvy, při natěračských pracích uvnitř budov, s výjimkou nádraží a průmyslových závodů, v nichž používání běloby, síranu olovnatého a všech výrobků, obsahujících tyto barvy, je označeno kompetentními úřady za nutné, po vyslechnutí organisací zaměstnavatelstkých a dělnických.

Používání bílých barev, obsahujících maximálně 2% olova, přepočítáno na kovové olovo, jest nicméně dovoleno.

Článek 2.

Ustanovení článku 1. nevztahují se na dekorativní malířství, na čárkování a na obnovení základního nátěru.

Každá vláda určí rozdělovací hranici mezi různými způsoby malířství a upraví používání běloby, síranu olovnatého a všech výrobků, obsahujících tyto barvy, pokud jde o tyto práce, podle ustanovení článku 5., 6. a 7. této úmluvy.

Článek 3.

Jest zapovězeno používati mladistvých dělníků do 18 let a žen při průmyslových pracích natěračských, při nichž se užívá běloby, síranu olovnatého a všech výrobků, obsahujících tyto barvy.

Příslušné úřady jsou oprávněny, po vyslechnutí organisací zaměstnavatelských a dělnických, dovoliti používání učňů v natěračství za účelem jejich odbor. vzdělání při pracích zakázaných podle předešlého odstavce.

Článek 4.

Zákazy, uvedené v článku 1. a 3., vstoupí v účinnost šest let po dni ukončení třetího zasedání Mezinárodní konference práce.

Článek 5.

Každý člen Mezinárodní organisace práce, ratifikující tuto úmluvu, se zavazuje upraviti na podkladě následujících zásad používání běloby, síranu olovnatého a všech výrobků, obsahujících tyto barvy, při pracích, při nichž toto používání není zakázáno:

I. a) Běloba, síran olovnatý anebo výrobky, obsahující tyto barvy, mohou býti používány při natěračských pracích pouze ve způsobu pasty nebo barvy hotové k použití.

b) Budou učiněna opatření, aby se předešlo nebezpečí, hrozícímu z používání barvy v prášku.

c) Budou učiněna opatření vždy, pokud jen to bude možno, aby se odstranilo nebezpečí, vznikající z prachu, způsobeného natíráním nebo odškrabováním nátěru na sucho.

II. a) Budou učiněna opatření, aby dělníci, zaměstnaní při natěračství, mohli všemožně dbáti nutné čistoty během a po ukončení práce.

b) Dělníci zaměstnaní v natěračství budou povinni nositi pracovní obleky po celou pracovní dobu.

c) Budou učiněna vhodná opatření, aby se zabránilo znečištění šatů, odložených během práce, materiálem používaným při natěračství.

III. a) Případy otravy olovem, jakož i případy domnělé otravy olovem, budou oznámeny a na to zjištěny lékařem, jehož určí příslušný úřad.

b) Příslušný úřad bude míti možnost žádati lékařskou prohlídku dělníků, bude-li to pokládati za nutné.

IV. Dělníkům zaměstnaným v natěračství budou rozdávána poučení o zvláštních ochranných opatřeních, týkajících se jejich zaměstnání.

Článek 6.

Příslušný úřad, vyslechna organisace zaměstnavatelské i dělnické, učiní všechna opatření, která uzná za nutná, aby bylo zajištěno dodržování úpravy, o níž se mluví v předešlých článcích.

Článek 7.

Budou sbírána statistická data o otravě olovem u dělníků natěračských, a to:

a) o případech onemocnění na základě hlášení a zjištění všech případů otravy;

b) o úmrtnosti podle metody, schválené oficiální statistickou službou každé země.

Článek 8.

Úřední ratifikace této úmluvy za podmínek, předepsaných v části XIII. mírové smlouvy versailleské a v souhlasných částech ostatních mírových smluv, budou oznámeny generálnímu tajemníku Společnosti národů a jím zapsány do rejstříku.

Článek 9.

Tato úmluva nabude platnosti, jakmile její ratifikace dvěma členy Mezinárodní organisace práce bude generálním tajemníkem zapsána do rejstříku.

Úmluva bude zavazovati pouze členy, jichž ratifikace bude zapsána v sekretariátě.

V důsledku toho tato úmluva vstoupí v platnost u každého člena v den, kdy jeho ratifikace bude zapsána v sekretariátě.

Článek 10.

Jakmile bude v sekretariátě zapsána ratifikace dvou členů Mezinárodní organisace práce, oznámí generální tajemník Společnosti národů tuto skutečnost všem členům Mezinárodní organisace práce. Rovněž zpraví je o zápisu ratifikací, které mu budou později oznámeny od ostatních členů organisace.

Článek 11.

Každý člen, který ratifikuje tuto úmluvu, zavazuje se provésti ustanovení čl. 1., 2., 3., 4., 5., 6. a 7. nejpozději 1. ledna 1924 a učiniti taková opatření, která budou nutná, aby tato ustanovení byla uskutečněna.

Článek 12.

Každý člen Mezinárodní organisace práce, který ratifikuje tuto úmluvu, se zavazuje provésti ji ve svých osadách, državách a protektorátech, v souhlase s ustanoveními čl. 421. mírové smlouvy versailleské a souhlasných článků ostatních mírových smluv.

Článek 13.

Každý člen, který ratifikoval tuto úmluvu, může ji vypověděti po uplynutí doby 10 let ode dne počátku platnosti této úmluvy, a to zvláštním přípisem zaslaným generálnímu tajemníku Společnosti národů a jím do rejstříku zapsaným. Výpověď nabývá účinnosti teprve rok po zapsání v sekretariátě.

Článek 14.

Správní rada Mezinárodního úřadu práce podá aspoň jednou za 10 let

všeobecné konferenci práce zprávu o provádění této úmluvy a rozhodne, má-li býti dána na denní pořad konference otázka revise nebo změny této úmluvy.

Článek 15.

Francouzský a anglický text této úmluvy jsou oba původní.

Shlédnuvše a prozkoumavše tuto úmluvu, prohlašujeme ji za schválenu, přijatu, potvrzenu a utvrzenu a mocí listu tohoto, podepsaného naší rukou vlastní, ji schvalujeme, přijímáme, potvrzujeme a utvrzujeme, slibujíce slovem svým, jménem republiky Československé, že ji pevně a neporušitelně zachováme a nedopustíme, aby proti ní jednáno bylo z jakékoli příčiny a jakýmkoli vymyšleným způsobem.

Tomu na svědomí jsme tento list vyhotoviti kázali a k němu pečeť republiky Československé přitisknouti dali.

Jenž jest dán na hradě pražském dne 28. července 1923.

Ministr zahraničních věcí:
Dr. EDVARD BENEŠ v. r.

President republiky Československé:
T. G. MASARYK v. r.

Vyhlašuje se s tím, že ratifikační listina byla dne 31. srpna 1923 uložena k zápisu u generálního tajemníka Společnosti národů, čímž nabyla pro Československou republiku mezinárodní působnosti.

Mimo to dosud ratifikovaly úmluvu tyto státy: Estonsko a Švédsko.

(Vyhlášena v částce 42. Sb. z. a n. dne 15. dubna 1924.)

Výnos ministerstva sociální péče ze dne 26. dubna 1924, č. 87/III/D/2 o dotazníkové akci, jak osvědčuje se zavedení občanských legitimací a vysvědčení zaměstnavatelů jako pracovní průkaz.

Ministerstvo sociální péče výnosem ze dne 2. října 1923, č. 7547/III/D/2 vyzvalo Zemské správy politické, aby v obvodu své působnosti vyšetřily a sdělily, jak osvědčuje se zrušení pracovních a čeledních knížek podle zákona ze dne 17. října 1919, č. 371 Sb. z. a n., a zda občanská legitimace a vysvědčení zaměstnavatelů dostatečně zaručují pracovní průkaz místo dřívější formy knížky.

Výsledky šetření, které sem došly, ukazují, že namnoze používá se ještě pracovního průkazu starou pracovní a čelední knížkou, naproti tomu nedostatečně používá se nových průkazů občanskými legitimacemi a pracovním vysvědčením. Stav tento vyvolává pak u zaměstnavatelských organisací přání, aby staré pracovní a čelední knížky opět byly zavedeny, anebo způsob pracovního průkazu byl nově upraven.

Ministerstvo sociální péče nepomýšlí na opětné zavedení pracovních a čeledních knížek, protože výhody, na něž se ve zprávách jednotlivých okresních politických správ poukazuje, nevyvažují ostatní nevýhody a nedostatky pracovních knížek, které zavdaly podnět k vydání svrchu zmíněného zákona. Zdejší ministerstvo rovněž nepomýšlí na novou úpravu pracovních průkazů, protože považuje průkaz občanskými legitimacemi a pracovním vysvědčením za vyhovující a má za to, že při dobré vůli a pochopení zaměstnavatelů a zaměstnanců se vžije.

Průkaz občanskými legitimacemi a pracovním vysvědčením je dokonalejší a odpovídá spíše vývoji sociálních poměrů, nežli dřívější forma

pracovní a čelední knížky. Občanskými legitimacemi docíleno je připojením fotografie bezpečnějšího průkazu totožnosti a osobních dat majitele legitimace, což má stejně důležitý význam pro zaměstnavatele, jako pro zaměstnance při ujednávání služebního poměru. Náklad na pořízení občanské legitimace není tak značný, aby zaměstnanci v zájmu celé své životní existence nemohli si ji při dobré vůli opatřiti. Náklad ten při náležité organisaci by mohl býti snížen. Vysvědčení pracovní pak je důležitým dokladem pracovní způsobilosti a spolehlivosti zaměstnanců a průkazem kontinuity pracovních poměrů různých zaměstnanců, což má význam pro získání určitých sociálních oprávnění a výhod, které dle zvyklosti neb kolektivních smluv platí, aneb které v budoucnu i právními předpisy budou zavedeny, jako na př. placená dovolená. Touto svojí povahou pracovní vysvědčení, je-li jich náležitě užíváno, tvoří stejný průkaz jako staré pracovní knížky.

Příčinou toho, že nově zavedená forma pracovního průkazu občanskými legitimacemi a pracovním vysvědčením se dosti rychle nevžívá, je nedostatek pochopení se strany zaměstnavatelů i zaměstnanců. Zaměstnavatelé, kteří dle čl. VI. zákona z roku 1919, č. 571 Sb. z. a n. jsou povinni nechávati si předkládati pracovní průkazy, nepožadují důsledně těchto průkazů na zaměstnancích. Zaměstnanci pak nepoužívají občanských legitimací a pracovních vysvědčení v žádoucí míře a pořádku a dokonce setrvávají na starém způsobu průkazu pracovní a čelední knížkou, ačkoliv zákon o zrušení pracovních a čeledních knížek byl vydán právě v zájmu zaměstnanců. Ministerstvo sociální péče je toho mínění, že je třeba vyčkati a sledovati, jak nadále zákon ze dne 17. října 1919, č. 571 Sb. z. a n. bude praktikován, a že je třeba napomáhati k tomu, aby zákon se vžil a užíván byl s větším pochopením, nežli až dosud.

Proto považuje ministerstvo sociální péče za účelné a žádá, aby Zemské správy politické v oboru své působnosti vhodným způsobem upozornily kruhy zaměstnavatelů a zaměstnanců na význam občanských legitimací a pracovních vysvědčení, jakožto náhrady za zrušené pracovní a čelední knížky. Zejména budiž poukázáno na to, že občanské legitimace, zavedené nařízením vlády ze dne 8. srpna 1919, č. 481 Sb. z. a n., jsouce opatřeny fotografií, tvoří důležitý průkaz pracovní pokud se týče zjištění totožnosti a osobních dat majitelem legitimace, kterážto vlastnost je stejně důležitá pro zaměstnance jako pro zaměstnavatele při uzavírání pracovního poměru.

Současně budiž poukázáno na důležitost řádného uschování všech pracovních vysvědčení vzhledem k tomu, že jsou důležitým průkazem nejen pracovní způsobilosti a spolehlivosti, avšak též průkazem délky a nepřetržitosti zaměstnání, což má význam nejen při uzavírání pracovního poměru, nýbrž též pro různá sociální oprávnění a výhody, které z délky neb nepřetržitosti pracovního poměru ve prospěch zaměstnanců se vyvozují, aneb které pozdějším sociálním vývojem budou vyvozovány. Budiž připomenuta též zaměstnavatelům povinnost žádati od zaměstnance, aby mu předložil k nahlédnutí průkaz, potřebný k zjištění osobních údajů, tedy především občanskou legitimaci (čl. VI. zákona ze dne 17. října 1919, č. 571 Sb. z. a n.) a zaměstnancům budiž připomenuta povinnost zachovávati předpisy zákona o zrušení pracovních a čeledních knížek, vydaného v jejich vlastním zájmu. Přesná osobní data zaměstnance (jméno, příjmení, věk, obec domovská, způsob zaměstnání, den vstoupení a vystoupení) je zaměstnavatel povinen podle § 88 živn. řádu přesně zanésti do seznamu

zaměstnanců. Toto zjištění bezvadně může býti provedeno jen na základě občanské legitimace a pracovních vysvědčení. Dle možnosti budiž pak učiněno opatření, aby jednotlivé okresní správy politické vhodným způsobem působily k tomu, aby náklady na pořízení občanských legitimací, způsobené hlavně opatřováním fotografií, byly sníženy, což státi se může účelnou organisací a ujednáním s fotografy při hromadné akci.

Ad 1, 2. — Ministerstvo sociální péče předložené sem spisy, obsahující zprávy jednotlivých okresních politických správ, prozatím podržuje si jako potřebný materiál k projednávání této otázky, a svým časem je Zemským správám politickým vrátí.

Ad 1, 2, 3. O způsobu vyhovění tomuto výnosu a o výsledku učiněného opatření budiž sem podána zpráva.

Úmluvy z 28. července 1923, č. 98, o věku, v němž děti mohou býti připuštěny k pracem zemědělským, o spolčovacím a shromažďovacím právu dělníků zemědělských a o provedení týdenního klidu v průmyslových závodech.

Jménem republiky Československé. Tomáš G. Masaryk, president republiky Československé, všem, kteří tento list čísti nebo čtouce slyšeti budou, pozdravení.

Vláda republiky Československé přijala návrhy úmluv, schválených valným shromážděním Mezinárodní organisace práce Společnosti národů, jež se sešla v Ženevě k třetímu zasedání ve dnech 25. října 1921 až 19. listopadu 1921, a to:

1. Návrh úmluvy o věku, v němž děti mohou býti připuštěny k pracem zemědělským;

2. Návrh úmluvy o spolčovacím a shromažďovacím právu dělníků zemědělských;

3. Návrh úmluvy týkající se provedení týdenního klidu v průmyslových závodech, jichž obsah následuje:

Návrh úmluvy o věku, v němž děti mohou býti připuštěny k pracem zemědělským.

Valné shromáždění Mezinárodní organisace práce Společnosti národů,

svolané do Ženevy správní radou Mezinárodního úřadu práce a tam se 25. října 1921 shromáždivší ve svém třetím zasedání,

když se rozhodlo přijmouti různé návrhy, týkající se zaměstnání dětí v zemědělství, v době povinné školní návštěvy, otázky to tvořící třetí bod denního pořadu zasedání, a

když rozhodlo, aby tyto návrhy byly podkladem návrhu mezinárodní úmluvy,

přijímá tento návrh úmluvy k ratifikaci jednotlivými členy Mezinárodní organisace práce ve smyslu ustanovení XIII. části mírové smlouvy versailleské a souhlasných částí ostatních mírových smluv:

Článek 1.

Děti mladší čtrnácti let nemohou býti zaměstnány nebo pracovati v podnicích zemědělských, ať veřejných či soukromých, nebo v jejich vedlejších závodech, leda mimo hodiny určené pro školní vyučování; i tato práce, vykonávají-li jakou, musí býti takového rázu, aby nebyla na úkor jejich pozornosti ve škole.

Článek 2.

Za účelem praktického výcviku odborného je možno dobu a hodiny vyučovací stanoviti tak, aby dovolily zaměstnávati děti při lehkých zemědělských pracích, zvláště při lehkých pracích o žních. Nicméně úhrnná roční doba školní návštěvy nemůže býti snížena pod osm měsíců.

Článek 3.

Ustanovení článku 1. nevztahují se na práce vykonávané dětmi v odborných školách, jestliže tyto práce jsou schváleny a kontrolovány veřejným úřadem.

Článek 4.

Úřední ratifikace této úmluvy budou za podmínek předepsaných v části XIII. mírové smlouvy versailleské a v souhlasných částech ostatních mírových smluv oznámeny generálnímu tajemníku Společnosti národů a jím zapsány do rejstříku.

Článek 5.

Tato úmluva nabude působnosti, jakmile její ratifikace dvěma členy Mezinárodní organisace práce bude generálním tajemníkem zapsána do rejstříku.

Úmluva bude zavazovati pouze členy, jichž ratifikace bude zapsána v sekretariátě.

V důsledku toho tato úmluva nabude působnosti pro každého člena v den, kdy jeho ratifikace bude zapsána v sekretariátě.

Článek 6.

Jakmile bude v sekretariátě zapsána ratifikace dvou členů Mezinárodní organisace práce, oznámí generální tajemník Společnosti národů tuto skutečnost všem členům Mezinárodní organisace práce. Rovněž je zpraví o zapsání ratifikací, které mu budou později oznámeny od ostatních členů organisace.

Článek 7.

S výhradou ustanovení článku 5. každý člen, který ratifikuje tuto úmluvu, zavazuje se provésti ustanovení článků 1., 2. a 3. nejpozději 1. ledna 1924 a učiniti opatření, která budou nutna, aby tato ustanovení byla uskutečněna.

Článek 8.

Každý člen Mezinárodní organisace práce, který ratifikuje tuto úmluvu, zavazuje se provésti ji ve svých osadách, državách a protektorátech v souhlase s ustanovením článku 421. mírové smlouvy versailleské a souhlasných článků ostatních mírových smluv.

Článek 9.

Každý člen, který ratifikoval tuto úmluvu, může ji vypověděti po uplynutí doby deseti let ode dne působnosti této úmluvy, a to zvláštním přípisem, zaslaným generálnímu tajemníku Společnosti národů a jím do rejstříku zapsaným. Výpověď nabývá účinnosti teprve rok po zapsání v sekretariátě.

Článek 10.

Správní rada Mezinárodního úřadu práce podá aspoň jednou za deset let valnému shromáždění zprávu o provádění této úmluvy a rozhodne, má-li býti dána na denní pořad shromáždění otázka revise nebo změny této úmluvy.

Článek 11.

Texty francouzský a anglický této úmluvy jsou oba původní.

Návrh úmluvy o spolčovacím a shromažďovacím právu dělníků zemědělských.

Valné shromáždění Mezinárodní organisace práce Společnosti národů, svolané do Ženevy správní radou Mezinárodního úřadu práce a tam se 25. října 1921 shromáždivší ve svém třetím zasedání,

když se rozhodlo přijmouti různé návrhy o spolčovacím a shromažďovacím právu dělníků zemědělských, otázce to, tvořící čtvrtý bod denního pořadu zasedání, a

když rozhodlo, aby tyto návrhy byly podkladem návrhu mezinárodní úmluvy,

přijímá tento návrh úmluvy k ratifikaci jednotlivými členy Mezinárodní organisace práce ve smyslu ustanovení XIII. části mírové smlouvy versailleské a souhlasných částí ostatních mírových smluv:

Článek 1.

Každý člen Mezinárodní organisace práce, ratifikující tuto úmluvu, zavazuje se zajistiti všem osobám, zaměstnaným v zemědělství, táž práva spolčovací a shromažďovací jako dělníkům průmyslovým a zrušiti všechny zákonné nebo jiné předpisy, které obmezují tato práva u dělníků zemědělských.

Článek 2.

Úřední ratifikace této úmluvy budou za podmínek předepsaných v části XIII. mírové smlouvy versailleské a v souhlasných částech ostatních mírových smluv oznámeny generálnímu tajemníku Společnosti národů a jím zapsány do rejstříku.

Článek 3.

Tato úmluva nabude působnosti, jakmile její ratifikace dvěma členy Mezinárodní organisace práce bude generálním tajemníkem zapsána do rejstříku.

Úmluva bude zavazovati pouze členy, jichž ratifikace bude zapsána v sekretariátě.

V důsledku toho tato úmluva nabude působnosti pro každého člena v den, kdy jeho ratifikace bude zapsána v sekretariátě.

Článek 4.

Jakmile bude v sekretariátě zapsána ratifikace dvou členů Mezinárodní organisace práce, oznámí generální tajemník Společnosti národů tuto skutečnost všem členům Mezinárodní organisace práce. Rovněž je zpraví o zapsání ratifikací, které mu budou později oznámeny od ostatních členů organisace.

Článek 5.

S výhradou ustanovení článku 3. každý člen, který ratifikuje tuto úmluvu, zavazuje se provésti ustanovení článku 1. nejpozději 1. ledna 1924 a učiniti opatření, která budou nutna, aby tato ustanovení byla uskutečněna.

Článek 6.

Každý člen Mezinárodní organisace práce, který ratifikuje tuto úmluvu, zavazuje se provésti ji ve svých osadách, državách a protektorátech v souhlase s ustanovením článku 421. mírové smlouvy versailleské a souhlasných článků ostatních mírových smluv.

Článek 7.

Každý člen, který ratifikoval tuto úmluvu, může ji vypověděti po uplynutí doby deseti let ode dne působnosti této úmluvy, a to zvláštním přípi-

sem, zaslaným generálnímu tajemníku Společnosti národů a jím do rejstříku zapsaným. Výpověď nabývá účinnosti teprve rok po zapsání v sekretariátě.

Článek 8.

Správní rada Mezinárodního úřadu práce podá aspoň jednou za deset let valnému shromáždění zprávu o provádění této úmluvy a rozhodne, má-li býti dána na denní pořad shromáždění otázka revise nebo změny této úmluvy.

Článek 9.

Texty francouzský a anglický této úmluvy jsou oba původní.

Návrh úmluvy o provedení týdenního klidu v průmyslových závodech.

Valné shromáždění Mezinárodní organisace práce Společnosti národů, svolané do Ženevy správní radou Mezinárodního úřadu práce a tam se 25. října 1921 shromáždivší ve svém třetím zasedání,

když se rozhodlo přijmouti různé návrhy, týkající se týdenního klidu v průmyslových závodech, otázky to, tvořící sedmý bod denního pořadu zasedání, a

když rozhodlo, aby tyto návrhy byly podkladem návrhu mezinárodní úmluvy,

přijímá tento návrh úmluvy k ratifikaci jednotlivými členy Mezinárodní organisace práce ve smyslu ustanovení XIII. části mírové smlouvy versailleské a souhlasných částí ostatních mírových smluv:

Článek 1.

Za podniky »průmyslové« ve smyslu této úmluvy považují se:

a) doly, lomy a podniky těžařské všeho druhu;

b) podniky, v nichž výrobky se zhotovují, pozměňují, čistí, opravují, ozdobují, dokončují, připravují do prodeje, nebo v nichž látky se přeměňují, čítajíc v to stavbu lodí, podniky na strhování staveb, jakož i výrobu, přeměnu a převod hybné síly vůbec a elektřiny;

c) stavba, přestavba, udržování, opravování, přeměna nebo bourání všech staveb a budov, železnic, pouličních drah, přístavů, loděnic, hrází, průplavů, zařízení pro vnitrozemskou plavbu, cest, tunelů, mostů, viaduktů, stok sběracích, stok obyčejných, studní, zařízení telefonických a telegrafických, zařízení elektrických, plynáren, vodovodů, nebo jiné práce stavební, jakož i práce přípravné a práce základní, jež uvedeným pracím předcházejí;

d) doprava osob nebo zboží po cestách, po železnici nebo vnitrozemských cestách vodních, čítajíc v to manipulaci se zbožím v dokách, na nábřežích, v loděnicích a ve skladištích, vyjma dopravu ruční.

Uvedený výpočet je sestaven s výhradou zvláštních výjimek pro jednotlivé země, stanovených v úmluvě washingtonské o omezení počtu pracovních hodin v průmyslových závodech na osm hodin denně a čtyřicet osm hodin týdně, pokud ovšem těchto výjimek lze použíti při této úmluvě.

Každý člen, uzná-li to za nutné, bude moci ještě doplňkem k předchozímu výpočtu stanoviti rozhraničovací čáru mezi průmyslem s jedné strany, obchodem a zemědělstvím s druhé strany.

Článek 2.

Veškeří zaměstnanci průmyslových závodů veřejných nebo soukromých nebo jich závodů vedlejších, musí míti během každé sedmidenní doby

nepřetržitý klid, trvající nejméně dvacet čtyři hodiny, s výhradou výjimek zmíněných v dalších článcích.

Tento odpočinek budiž dán pokud možno současně veškerým zaměstnancům každého závodu.

Má připadnouti pokud možno na dny sváteční podle tradice nebo podle zvyku země nebo kraje.

Článek 3.

Každý člen bude moci vyjmouti z použití ustanovení článku 2. osoby zaměstnané v průmyslových závodech, v nichž zaměstnáni jsou pouze členové jedné a téže rodiny.

Článek 4.

Každý člen může schváliti úplné nebo částečné výjimky z ustanovení článku 2. (čítajíc v to zrušení nebo zmenšení odpočinku), zejména se zřetelem na všechny vhodné ohledy hospodářské a humanitní, a po vyslechnutí povolaných odborových svazů zaměstnavatelských i dělnických tam, kde takové svazy existují.

Toto vyslechnutí nebude nutné v případě výjimek, které jsou již poskytnuty platným zákonodárstvím.

Článek 5.

Každý člen má pokud možno zajistiti náhradní odpočinek za zrušení nebo zmenšení odpočinku dovolené podle čl. 4., vyjma případy, kdy ujednáním nebo místním zvykem bude již předem postaráno o takový odpočinek.

Článek 6.

Každý člen sestaví seznam výjimek povolených podle článků 3. a 4. této úmluvy a oznámí jej Mezinárodnímu úřadu práce. Každý člen oznámí pak vždy po dvou letech všechny změny, které v tomto seznamu nastanou.

Mezinárodní úřad práce podá o tom zprávu valnému shromáždění Mezinárodní organisace práce.

Článek 7.

Aby se usnadnilo provádění předpisů této úmluvy, bude každý zaměstnavatel, ředitel nebo správce podroben těmto povinnostem:

a) v případě, že týdenní odpočinek jest poskytnut hromadně veškerým zaměstnancům, oznámiti dny a hodiny hromadného odpočinku vyhláškami, vyvěšenými na nápadném místě v závodě nebo jiném vhodném místě nebo jakýmkoli způsobem schváleným vládou;

b) není-li odpočinek poskytnut hromadně veškerým zaměstnancům, oznámiti pomocí rejstříku, vyhotoveného podle zákonného předpisu země nebo nařízení příslušného úřadu, dělníky nebo zřízence, jichž odpočinek je upraven zvlášť, a ohlásiti tuto úpravu.

Článek 8.

Úřední ratifikace této úmluvy budou za podmínek předepsaných v části XIII. mírové smlouvy versailleské a v souhlasných částech ostatních mírových smluv oznámeny generálnímu tajemníku Společnosti národů a jím zapsány do rejstříku.

Článek 9.

Tato úmluva nabude působnosti, jakmile její ratifikace dvěma členy Mezinárodní organisace práce bude generálním tajemníkem zapsána do rejstříku.

Úmluva bude zavazovati pouze členy, jichž ratifikace bude zapsána v sekretariátě.

V důsledku toho tato úmluva nabude působnosti pro každého člena v den, kdy jeho ratifikace bude zapsána v sekretariátě.

Článek 10.

Jakmile bude v sekretariátě zapsána ratifikace dvou členů Mezinárodní organisace práce, oznámí generální tajemník Společnosti národů tuto skutečnost všem členům Mezinárodní organisace práce. Rovněž je zpraví o zapsání ratifikací, které mu budou později oznámeny od ostatních členů organisace.

Článek 11.

Každý člen, který ratifikuje tuto úmluvu, zavazuje se provésti ustanovení článků 1., 2., 3., 4., 5., 6. a 7. nejpozději 1. ledna 1924 a učiniti taková opatření, která budou nutná, aby tato ustanovení byla uskutečněna.

Článek 12.

Každý člen Mezinárodní organisace práce, který ratifikuje tuto úmluvu, zavazuje se provésti ji ve svých osadách, državách a protektorátech v souhlase s ustanoveními článku 421. mírové smlouvy versailleské a souhlasných článků ostatních mírových smluv.

Článek 13.

Každý člen, který ratifikoval tuto úmluvu, může ji vypověděti po uplynutí doby deseti let ode dne působnosti této úmluvy, a to zvláštním přípisem, zaslaným generálnímu tajemníku Společnosti národů a jím do rejstříku zapsaným. Výpověď nabývá účinnosti teprve rok po zapsání v sekretariátě.

Článek 14.

Správní rada Mezinárodního úřadu práce podá aspoň jednou za deset let valnému shromáždění zprávu o provádění této úmluvy a rozhodne, má-li býti dána na denní pořad shromáždění otázka revise nebo změny této úmluvy.

Článek 15.

Francouzský a anglický text této úmluvy jsou oba původní.

Shlédnuvše a prozkoumavše tyto úmluvy, prohlašujeme je za schváleny, přijaty, potvrzeny a utvrzeny a mocí listu tohoto, podepsaného naší rukou vlastní, je schvalujeme, přijímáme, potvrzujeme a utvrzujeme, slibujíce slovem svým, jménem republiky Československé, že je pevně a neporušitelně zachováme a nedopustíme, aby proti nim jednáno bylo z jakékoli příčiny a jakýmkoli vymyšleným způsobem.

Tomu na svědomí jsme tento list vyhotoviti kázali a k němu pečeť republiky Československé přitisknouti dali.

Jenž jest dán na hradě pražském dne 28. července 1923.

Ministr zahraničních věcí:
Dr. EDVARD BENEŠ v. r.

President republiky Československé:
T. G. MASARYK v. r.

Vyhlašuje se s tím, že ratifikační listina byla dne 31. srpna 1923 uložena k zápisu u generálního tajemníka Společnosti národů, čímž úmluvy nabyly pro republiku Československou mezinárodní působnosti.

Mimo to dosud ratifikovaly hořejší úmluvy tyto státy: Finsko a Indie.
